

i saa Henseende henviser til Tyskland som et slaaende Eksempel. Alle vi Landmænd, der indføre Varer til Tyskland, vide, at vi faa ikke mindre for vort Fedekvæg, som vi sende derned, end vi vilde faa, hvis der ingen Toldmure var. Vi faa Verdensmarkedets Pris, og det hvad enten vi sende Fedekvæg til det fri engelske Marked eller ned til det toldbeskyttede Tyskland, vi faa de samme Penge, vel at mærke, naar Dyrene have lige stor Værdi, og vi faa endda i Regelen mest hjem fra Tyskland, det beskyttede Land, og det er Bevis paa, at det er Tysklands egen Befolkning, der maa betale de store Omkostninger, det gaar ikke ud over os. Jeg kan føje til, at vi havde et slaaende Bevis i Fjor Vinter med vore Heste. Da traadte, som bekendt, den tyske Hestetold i Kraft. Jeg tror, det var 72 Mk., der skulde betales af hver Hest, og der var ogsaa en hel Del, der blev bange for, at Hestene nu skulde falde i Pris. Men de steg tværtimod yderligere og ere stegne siden. Det viste sig, at det var den tyske Befolkning, der maatte betale Overprisen. Det generede ikke os. Da jeg er ved Tyskland, kunde jeg have Lyst til at anføre, hvorledes Beskyttelsen virker dernede paa deres Kornforbrug. Tyskland kan nemlig ikke kornføde sig selv, men maa indføre ca. $\frac{1}{3}$ af det Korn, de bruge, fra Udlandet. Den tyske Statskasses Toldindtægter af det fra Udlandet indførte Korn var efter en tysk national-økonomisk Beregning i Aaret 1900 ca. 130 Mill. Mark. Saa meget kom der altsaa ind i den tyske Statskasse. Men vi maa lægge Mærke til, at Befolkningen dernede ikke paa langt nær slap med en saadan Skat, for den tyske Kornnavl er for lille til Tysklands Kornforbrug, og Følgen deraf er bleven, at det i Tyskland avlede Korn steg med Toldens Beløb; det er klart. Efter den samme tyske national-økonomiske Beregning betalte den tyske Befolkning i 1900 en Skat af 700,000,000 Mark til det tyske Landbrug. Det vil selvfølgelig navnlig sige til de tyske Godsejere. Saaledes udnytter man Folket dernede gennem Beskyttelsessystemet. Kornet og Brødet bliver fordyret. Vi vide ogsaa, hvorledes Kødet dernede er blevet fordyret. Der er Nødstilstand i Tyskland. Vi vide, at der er Nød, men vi vide ikke, hvor stor den i Virkeligheden er. Fattige Folk dernede kunne aldrig nyde ordentligt Kød, men maa nøjes med simpelt Kød, Hestekød, ja, Hunde ere blevene et almindeligt Forbrug

derne. De slagtes nu i de offentlige Slagtehus. Saaledes er Forholdet i det store, beskyttede Tyskland. Man kan næsten tale om det ulykkelige Folk, der lider under saa forfærdelige Forhold. Med disse Forhold for Øje er der Grund for os til at være i høj Grad forsigtige overfor hele Beskyttelsessystemet.

Jeg kunde, da der er blevet talt saa meget om Eksportpræmier, have Lyst til ogsaa at omtale dem med et Par Ord. Eksportpræmier ere ogsaa en Form for Beskyttelse, og efter min Mening er det den alleruheldigste og i Virkeligheden den allerværste. Nu vide vi, at Tyskland altid har haft stor Lyst til at give Eksportpræmier eller Toldgodtgørelser. De have givet dette sidste i saa stort et Omfang, at der deri har skjult sig Eksportpræmier. Der kunde fremdrages mangfoldige Beviser paa det, jeg her har nævnt. Der kunde nævnes mange Varer, som de have givet Eksportpræmie for, men jeg skal kun nævne en enkelt, nemlig den, der, saa vidt jeg husker, blev anført i Gaar af den højtærede Finansminister. Den højtærede Finansminister anførte, at der forleden Dag kom to Mænd til ham og forklarede, at de vare Boghvedemøllere. De lavede Boghvedegryn, og det var gaaet godt, men nu gav Tyskland saa stor en Toldgodtgørelse paa Udførselen af Boghvedegryn, at der deri skjulte sig en Eksportpræmie, og Følgen var, at de nu vare ødelagte og maatte indstille deres Virksomhed, da det var umuligt at konkurrere med de Gryn, der med Eksportpræmie indførtes fra Tyskland. Ministeren føjede til, at det kunde ikke undgaa at gøre Indtryk, naar man hørte en saadan Beretning, og det er jeg enig med Ministeren i. Det var selvfølgelig ubehageligt og uheldigt for de to Mænd, men jeg vilde anse det for endnu langt mere uheldigt, dersom vi her skulde foretage Skridt, hvorved vi fordyrede disse Gryn for hele den danske Befolkning, og det ere vi vist ogsaa saa godt som alle her klare over. Dersom Tyskland vil give Eksportpræmie, saa lad det have Fornøjelsen, det er ikke os, der taber ved den, det er dem selv. Følgen af, at man giver Eksportpræmie paa visse Varer, er, at disse blive solgte i Udlandet til en Pris, der er mindre, end Varerne ere værd. Og det tabe vi ikke ved, tværtimod, det vinde vi ved, og det bliver os, der faa Gevinsten. Disse Boghvedegryn have i Handel og Vandel en Værdi af 10 Øre pr. Pd., og dersom vi tænke os, at Tyskland giver